

Eliáš – číslo jedenáct

První omyl

Jeff Pippenger

2023-10-15

Vzpouora kolem Áronova zlatého telete na počátku starověkého Izraele se v prorockém smyslu shoduje se vzpourou Jeroboámovou na počátku deseti kmenů severního království Efraim. Tyto posvátné dějiny předobrazují vzpouru adventismu v roce 1863.

K roku 1863 ovšem existují i další svědectví, avšak Áron a král Jeroboám poskytují svědectví, která se kladou přes dějiny roku 1863, a všechny tyto dějiny znázorňují hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, jímž je protestantský roh, a to nejen během závěrečných dnů šestého království biblického proroctví, nýbrž až do samého uzavření doby milosti. Tyto dějiny se rovněž zabývají paralelní historií republikánského rohu v šestém království.

Pro ty, kdo věří, je obecně velmi obtížnou pravdou, že Církev adventistů sedmého dne je Božím ostatkem na konci světa. Toto přesvědčení je naším prvním omylem. Neexistuje žádný biblický důkaz, že laodicejská církev představuje lid, který je vyzdvižen jako korouhev během krize nedělního zákona. Naším prvním omylem je přijetí falešného předpokladu, že tomu tak je. Korouhev na konci světa se skládá z těch, kteří byli vyloučeni členy synagogy satanovy.

A vztyčí korouhev národům, shromáždí zapuzené z Izraele a rozptýlené z Judy sesbírá ze čtyř končin země. Izajáš 11,12.

Jsou to laodikejští adventisté, kdo vypuzují ty, kteří se mají stát korouhvi.

Slyšte slovo Hospodinovo, vy, kteří se třesete před jeho slovem: Vaši bratři, kteří vás nenáviděli, kteří vás pro mé jméno vyháněli, říkali: „Ať je Hospodin oslaven.“ Ale on se ukáže k vaší radosti, zatímco oni budou zahanbeni. Izajáš 66,5.

Ti, kdo jsou praporem, bývají vyvrhováni pro „jméno“ Kristovo. Jméno, které vyvolává nenávisť, je Alfa i Omega, neboť zásada Alfy a Omegy jasně určuje, koho Církev adventistů sedmého dne představuje v biblickém proroctví. Podobenství o deseti pannách představuje adventismus.

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 rovněž znázorňuje zkušenost adventního lidu.“ Velký spor, 393.

Podobenství se naplnilo na počátku adventismu a na samém konci se znovu naplňuje doslova do písmene.

„Často bývám odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do nejmenšího písmene, neboť má zvláštní použití pro tuto dobu a podobně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do konce času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Pošetilé panny, které se probudí a poznají, že nemají žádný olej, jsou Laodicejští.

„Stav církve, představovaný pošetilými pannami, je rovněž označován jako laodicejský stav.“
Review and Herald, 19. srpna 1890.

Zápas moudrých panen, které jsou rovněž znázorněny jako filadelfská církev, je s církví, která tvrdí, že jsou Židé, ale nejsou.

Hle, přivedu ty ze synagógy satanovy, kteří o sobě říkají, že jsou Židé, a nejsou, nýbrž lžou; hle, způsobím, že přijdou a pokloní se před tvýma nohama a poznají, že jsem si tě zamiloval.
Zjevení 3,9.

Sestra Whiteová se tímto veršem zabývá již v úplně první publikaci po velkém zklamání.

„Domníváte se, že ti, kdo se klanějí u nohou svatých, (Zjevení 3,9), budou nakonec spaseni. Zde se s vámi musím rozcházet; neboť Bůh mi ukázal, že tato skupina byli vyznávající adventisté, kteří odpadli a ,znovu sami sobě křižovali Syna Božího a vydávali jej veřejně potupě.‘ A v ,hodině pokušení‘, která teprve přijde, aby vyjevila pravý charakter každého, poznají, že jsou navěky ztraceni; a přemožení úzkostí ducha, skloní se k nohám svatých.“
Word to the Little Flock, 12.

V páté kapitole Izajáše je poprvé zmíněna píseň o vinici, kterou Kristus později použil.

Nyní budu zpívat svému milovanému píseň mého milého o jeho vinici. Můj milovaný má vinici na velmi úrodném pahorku. Ohradil ji, vybral z ní kamení, osázel ji vybranou révou, vystavěl uprostřed ní věž a také v ní zřídil lis; i očekával, že vydá hrozny, ale vydala plané hrozny. A nyní, obyvatelé Jeruzaléma a muži judští, suďte, prosím, mezi mnou a mou vinicí. Co více se ještě mělo učinit pro mou vinici, co jsem v ní neučinil? Proč tedy, když jsem očekával, že vydá hrozny, vydala plané hrozny? Izajáš 5,1–4.

Podobenství, ať již ve Starém zákoně či v Novém, ukazuje Boží církev jako Bohem zavrženou pro její odmítnutí přinášet ovoce, které byla povolána nést. V páté kapitole Izajáše je na závěr podobenství označen trest vinice, a zároveň je dán zaslíbení, že bude vztyčeno korouhev národům. Je zřejmé, že vinice není onou korouhví.

Proto se rozhořel hněv Hospodinův proti jeho lidu, i vztáhl na ně svou ruku a bil je; a pahorky se trásly a jejich mrtvá těla byla roztroušena uprostřed ulic. Přes to všechno se jeho hněv neodvrátil, ale jeho ruka je stále vztažena. I vztyčí korouhev národům zdaleka a zahvívá na ně od konce země; a hle, přijdou rychle a spěšně. Izajáš 5,25.26.

Když Ježíš později zpíval tuto píseň jako podobenství, byl jeho závěr stejně rozhodný.

Slyšte jiné podobenství: Byl jeden hospodář, který vysadil vinici, ohradil ji plotem, vyhloubil v ní lis a vystavěl věž; potom ji pronajal vinařům a odcestoval do daleké země. Když se přiblížil čas ovoce, poslal ke vinařům své služebníky, aby od nich převzali její úrodu. Ale vinaři se jeho služebníků zmocnili, jednoho zbili, druhého zabili a jiného ukamenovali. Opět poslal jiné služebníky, více než poprvé, a naložili s nimi stejně. Nakonec k nim poslal svého syna a řekl si: Budou mít úctu k mému synu. Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: To je dědic; pojďte, zabijme ho a zmocněme se jeho dědictví. I chopili se ho, vyhodili jej z vinice a zabili. Až tedy přijde pán vinice, co učiní těm vinařům? Řekli mu: Ty zlé bez milosti zahubíš a

vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou odvádět úrodu v určený čas. Ježíš jim řekl: Nikdy jste nečetli v Písmech: Kámen, který stavitelé zavrhl, ten se stal kamenem úhelným; to se stalo od Hospodina a je to podivuhodné v našich očích? Proto vám pravím: Království Boží vám bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce. A kdo padne na tento kámen, rozbije se; na koho však on padne, toho rozdrtí v prach. Když velekněží a farizeové uslyšeli jeho podobenství, poznali, že mluví o nich. Matouš 21,33–45.

Laodicejská církev adventistů sedmého dne není korouhví, která je vztyčena. Vinicí posledních dnů, předobrazem dávným Izraelem, je laodicejská církev adventistů sedmého dne, avšak povstane národ, který ponese ovoce, jež jej uschopňuje být prvotinou; tím jsou sto čtyřicet čtyři tisíc.

To jsou ti, kteří se neposkvřili se ženami, neboť jsou pannami. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. Zjevení 14,4.

Jako prapor budou použiti Hospodářem k tomu, aby shromáždili poslední žeň. Laodicejská Církev adventistů sedmého dne je vinice, která zavrhlá základní kámen Mojžíšových sedmi časů. Od toho okamžiku šlo o postupný sestup do stále větší a větší temnoty. Prapor bude „kořenem Jesse“. Kořen Jesse, neboli David, představuje právě poslední pravdu, kterou Ježíš předložil hašteřivým Židům své doby. Je to symbol zásady Alfa i Omega, jíž nevěrní vinaři starověkého i novodobého Izraele odmítají porozumět.

V onen den povstane kořen Jišajův, jenž bude stát jako korouhev národům; k němu budou vyhledávat pohané, a jeho odpočinutí bude slavné. Izajáš 11,10.

Sestra Whiteová a James White jasně uvádějí, že se toto hnutí do roku 1856 stalo Laodiceou; kdy tedy ona označuje, že vůbec kdy přijalo poselství Laodicejským? Nikdy tak neučinila. Naši první chybou je přijmout tvrzení, že Církev adventistů sedmého dne byla v průběhu svých dějin vítěznou církví. Je tomu právě naopak. Přijmeme-li tento první mylný předpoklad, naše oči se uzavírají před prorockými skutečnostmi, které učí opak. Sestra Whiteová například opakovaně uvádí, že dějiny starověkého doslovného Izraele znázorňují zkušenost a dějiny novodobého duchovního Izraele. Když často odkazuje na starověký Izrael jako na příklad pro novodobý Izrael, současně cituje klasické vyjádření téhož faktu od apoštola Pavla.

To vše se jim přihodilo jako výstražné příklady a bylo to zapsáno k napomenutí nám, na které přišel konec věků. 1. Korintským 10,11.

Apoštol Pavel v jedenáctém verši shrnuje předchozích deset veršů.

Neboť nechci, bratří, abyste nevěděli, že všichni naši otcové byli pod oblakem a všichni prošli mořem; a všichni byli pokřtěni v Mojžíše v oblaku a v moři; a všichni jedli týž duchovní pokrm; a všichni pili týž duchovní nápoj, neboť pili z duchovní skály, která je provázela; a tou skálou byl Kristus. Ale ve většině z nich neměl Bůh zalíbení, neboť byli pobiti na poušti. Tyto věci se staly našimi příklady, abychom netoužili po zlých věcech, jako po nich zatoužili oni. Nebud'te ani modláři, jako někteří z nich; jak je psáno: Lid se posadil, aby jedl a pil, a vstali, aby se rozpustile bavili. Ani se nedopouštějme smilstva, jako se někteří z nich dopustili, a v

jednom dni jich padlo třiadvacet tisíc. Ani nepokoušejme Krista, jako ho někteří z nich pokoušeli, a byli zahubeni hady. Ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a byli zahubeni zhoubcem. 1 Korintským 10,1–10.

Pavel ani sestra Whiteová nepoužívají starověký Izrael jako příklad vítězného a spravedlivého lidu. Právě naopak. Pavel těchto prvních deset veršů shrnuje v jedenáctém verši a pak v následujícím verši uvádí ponaučení, které mají dějiny starověkého Izraele zprostředkovat těm, kdo uvidí.

A proto ten, kdo se domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl. 1. Korintským 10,12.

Starověký Izrael poskytuje příklad lidu, který byl povolán Bohem, veden Bohem, naplnil Boží prorockví a na každém kroku se bouřil proti Bohu, až nakonec ukřižoval Stvořitele nebe i země! Adventisté nemají potíže tyto skutečnosti o starověkém Izraeli přiznat, jen zřídka však dovolí, aby zamýšlené varování proniklo jejich laodicejskou slepotou. Mohou citovat pasáže, v nichž sestra Whiteová označuje církve za zřítelnicí Božího oka, a ona jí je, avšak Boží láska k Jeho lidu nepřikrývá pláštěm jejich skutečný stav. Ty, které miluje, kárá a trestá. Nakolik je Boží církev zřítelnicí Božího oka, Ježíš velmi jasně shrnul svůj vztah k této zřítelnici, ke své zřítelnici.

Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posíláni; kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako slepice shromažďuje své kuřátky pod svá křídla, ale nechťeli jste! Hle, váš dům se vám zanechává pustý; a věru vám pravím: Neužijete mne, dokud nepřijde čas, kdy řeknete: Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně. Lukáš 13,34.35.

Je třeba položit si otázky: „Ilustruje Ježíš skutečně konec počátkem? Ilustruje starověký Izrael opravdu novodobý Izrael?“ Problém starověkého Izraele v celém průběhu jeho dějin spočíval v tom, že věřili, že jejich dědictví dokazuje, že jsou Božím lidem, a tudíž že nemohou být ničím jiným než Božím lidem. Proto se za dnů Jeremiášových prohlašovali za chrám Hospodinův.

Slovo, které se stalo Jeremiášovi od Hospodina, říká: Postav se v bráně domu Hospodinova a svolávej tam toto slovo a řci: Slyšte slovo Hospodinovo, všichni z Judska, kteří vcházíte těmito branami, abyste se klaněli Hospodinu. Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Napravte své cesty i své skutky, a dám vám přebývat na tomto místě. Nedůvěřujte lživým slovům, když říkají: Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jest toto. Jeremiáš 7,1–4.

Právě tento klam byl zdůrazněn také Janem Křtitelem.

A byli od něho křtěni v Jordánu, vyznávající své hříchy. Když však uviděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, jak uniknout budoucímu hněvu? Neste tedy ovoce hodné pokání; a nemyslete si, že můžete sami v sobě říkat: Máme Abrahama za otce. Neboť pravím vám, že Bůh může z tohoto kamení vzbudit Abrahamovi děti. A již i sekera jest přiložena ke kořeni stromů; proto každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyťat a uvržen do ohně. Matouš 3,6–10.

Právě toto mylné pojetí v adventismu, které je symbolizováno výrazem „Chrám Hospodinův jsme my“ a představou, že jsme Abrahamovým duchovním „potomstvem“, je hlavním projevem slepoty Laodiceje.

„Bůh posílá posly, aby jeho lidu oznámili, jací musí být a co musí činit, aby zachovávali jeho zákony spravedlnosti, které bude-li člověk činit, bude v nich také žít. Mají Boha milovat nade vše, nemají mít před ním jiné bohy; a mají milovat svého bližního jako sebe samé a činit mu to, co by si přáli, aby on činil jim.

„Ani jediná čárka ze svatého Božího zákona nesmí být brána na lehkou váhu ani s neúctou. Ti, kdo přestupují ‚Tak praví Hospodin,‘ stojí pod praporem knížete temnoty, ve vzpouře proti svému Stvořiteli i svému Vykupiteli. Nárokují si zaslíbení daná poslušným a říkají: Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jsme my, zatímco zneuctují Boha tím, že zkreslují Jeho charakter a činí právě to, co jim přikázal nečinit. Vztyčují měřítko, které Bůh nedal. Jejich příklad svádí, jejich vliv kazí. Nejsou světly ve světě, neboť nenásledují zásady spravedlnosti.“

„Lidé nemohou vůči Bohu projevit větší věrolomnost než tím, že pohrdají světlem, které jim posílá. Ti, kdo to činí, svádějí nevědomé, neboť vztyčují falešná znamení na cestě. Ustavičně překrucují čisté zásady....“

„Ve slovech Písma svatého je nám jasně řečeno, proč na židovský národ přišlo zpuštění. Měli veliké světlo, bohatá požehnání a podivuhodnou prosperitu. Avšak ukázali se být nevěrní svěřenému poslání. Nepečovali věrně o Hospodinovu vinici ani Mu nevydávali její ovoce. Jednali, jako by nebylo Boha, a proto je postihla pohroma.“ Manuscript Releases, svazek 14, 343–345.

Izrael věřil, že protože byl na počátku svých dějin vyvolen Bohem, zůstane navždy Jeho vyvoleným lidem. A co hůř, věřil také, že protože je Jeho vyvoleným lidem, bude jej ctít, navzdory tomu, že oni odmítali ctít Jeho. Prorocky byli Jeho vyvoleným lidem, dokud s nimi nebyl rozveden, avšak nikdy nebyli tím lidem, jaký si Bůh přál, aby byli. Spravedlnost vyvoleného lidu se neurčuje podle toho, za koho by se mohl sám pokládat. Starověký Izrael je prvořadým příkladem Církve adventistů sedmého dne, avšak když je přijímán falešný předpoklad, že představují sto čtyřicet čtyři tisíc na konci světa, projevuje se slepota Laodiceje, stejně jako tomu bylo u starověkého Izraele. Adventismus věří a učí, že je Božím ostatkovým lidem na konci světa, navzdory jasným důkazům o opaku.

Čím více se přibližujeme k ukončení doby milosti, tím vážnějším a přímějším se musí stát poselství k laodicejskému lidu. Není-li tento falešný předpoklad odložen a nenastoupí-li na jeho místo pravda, pak jsou příklady Árona, Jarobeáma a roku 1863 skryty pod pláštěm tradice a zvyku. Jsme příliš blízko závěru doby milosti, než abychom se pod tímto pláštěm déle skrývali.

A toto jest to odsouzení, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo činí zlo, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Jan 3,19.20.

Dějiny odpadlictví v adventismu byly zaznamenány v Božím prorockém Slově. Jsou prorockou skutečností. Prvním důkazem toho je starověký Izrael. Starověký Izrael je dějinami trvalého a stupňujícího se odpadlictví, a přece Bible i Duch proroctví učí, že starověký Izrael je předobrazem moderního Izraele. Jakkoli je to smutné, nikdy nebylo důležitější porozumět této pravdě než právě

v této době. To, co se odpečetuje se Zjevením Ježíše Krista, je skutečnost, že dějiny adventismu jako protestantského rohu probíhají souběžně s dějinami republikánského rohu. Oba rohy si navzájem poskytují druhého svědka a odmítnutí správně rozpoznat jednoho ze svědků současně znemožňuje rozpoznání i druhého svědka.

Linie Árona, Jaroabeáma a roku 1863 určují počátek novodobého duchovního Izraele a tím zároveň určují i počátek republikánského rohu. Poselství třetího anděla je varováním proti přijetí znamení šelmy. Jsou to Spojené státy, které nejprve přijmou nedělní zákon a poté přinutí k tomuž celý svět.

„Cizí národy budou následovat příklad Spojených států. Ačkoli udává směr, přece táž krize přijde na náš lid ve všech částech světa.“ Testimonies, svazek 6, 395.

Prorocké pravdy spojené s krizí nedělního zákona nelze oddělit od působení Spojených států. Pozemská šelma ze Zjevení třinácté kapitoly je šestým královstvím biblického proroctví, které podle Izajáše dvacáté třetí kapitoly vládne po sedmdesát prorockých let. Právě tato pozemská šelma má dva rohy. Pravdy spojené se vztahem těchto dvou rohů jsou nyní odpečetěny, avšak pouze těm, kdo se rozhodnou pochopit, že Ježíš uskutečňuje odpečetění Zjevení Ježíše Krista tím, že používá počátek věci k znázornění jejího konce.

Spojené státy započaly roku 1798 jako šesté království biblického proroctví a během následujících pětadesáti let byly oba rohy, které měly dějinami projít společně, zasazeny do rámce, jenž mohl být rozpoznán, avšak pouze těmi, kdo jsou ochotni vidět. Pětadesát let, o nichž se hovoří v sedmé kapitole Izajáše, započalo roku 742 př. Kr. a skončilo roku 677 př. Kr. Od roku 1798 do roku 1863 se tato léta opakovala. Těchto pětadesát let označuje proces krize v obou rozích.

Do roku 1863 se počáteční období prorockých „dnů jednoho krále“ z Izajáše dvacet tři uzavřelo, a tím ustanovilo prorocké mezníky závěrečného období „dnů jednoho krále“. Konec symbolických sedmdesáti let z Izajáše dvacet tři je znázorněn prvními šedesáti pěti lety. Období od roku 1863 až do času konce v roce 1989 je obdobím adventistické církve Laodiceje, které začalo milleritským hnutím a končí hnutím sto čtyřiceti čtyř tisíc. Abychom porozuměli období na konci, musíme porozumět období na počátku. Adventismus to nemůže učinit, neboť jeho počátek je poznamenán jeho odmítnutím Mojžíšovy přísahy, která vyznačuje právě oněch šedesát pět let, jež představují počátek i konec adventismu a Spojených států.

Z tohoto důvodu, a je to důvod svrchovaného významu, se tento článek pokusil ustanovit jeden prorocký fakt, který je nyní odpečetěn Lvem z pokolení Judova. Tímto faktem je, že nejste-li ochotni uznat, že církev adventistů sedmého dne byla vždy v laodicejském stavu, pak nejste logicky schopni správně rozdělit dějiny adventismu, a aniž byste správně rozlišili dějiny adventismu, nejste schopni správně určit roh republikánství.

Neboť jestliže poté, co unikli poskvrnám světa skrze poznání Pána a Spasitele Ježíše Krista, se do nich znovu zapletou a jsou přemoženi, jejich poslední stav je horší než první. Bylo by pro ně totiž lépe, kdyby cestu spravedlnosti nebyli poznali, než aby se, když ji poznali, odvrátili od svatého přikázání, které jim bylo dáno. Přihodilo se jim však to, co praví pravdivé přísloví: Pes se navrátil k vlastnímu zvratku a umytá svině k válení se v blátě. 2 Petr 2,20–22.